

תת"ע (עכו) 1708-11-23 - אדהם חגאזי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1708-11-23 - אדהם חגאזי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1708-11-23

אדהם חגאזי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[12.08.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 28.02.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 01.07.2024.

טענות הצדדים

המבקש ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו וטען כי כלל לא קיבל זימון למועד הדין הקבוע, וכי נודע לו לראשונה אודות הדין רק לאחר שקיבל לידי העתק של פסק הדין אשר נשלח אליו בדואר רשום. המבקש הוסיף כי הוא לא נהג ברכב במועד ביצוע העבירה וכי אחר עשה כן.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה וטענה כי המבקש זומן כדין, ומשכח לא להתייצב לדין אין לו אלא להלין על עצמו. עוד הוסיפה המשיבה לעניין עיוות הדין כי לא נגרם פגם היורד לשורש העניין.

דין ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקש אמנם טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון אולם עיון באישור המסירה אשר צורף לתגובת המשיבה מעלה כי אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" דבר המהווה המצאה כדון (ראה בעניין זה עפ"ת 34799-04-22 אסד טבאש נ' מדינת ישראל). בסופו של יום, מקום שהמבקש לא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו, אין הוא יכול להלין על אי ידיעת מועד הדיון.

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה וכי אחר נהג ברכב. מקום שטענה זו נטענה בעלמא, הרי שאין בכוחה כדי לבסס עיוות דין. ראה בעניין זה עפ"ת 66594-03-24 דילן נ' מ"י שם נקבע על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה כך:

"באשר לטענה של עיוות דין, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לעניין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם".

כן ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) שם נקבע כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

משלא הצביע המבקש על סיבה מוצדקת להיעדרות מהדיון, ולא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, אין מקום להיעתר לבקשה. לאור כל האמור, הבקשה נדחת.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' אב תשפ"ד, 12 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.